

ÎNJURÂND PE MORTUL RECUNOSCĂTOR

Ca orbul cu lampasul întors invers ocolesc gropile noptii pline de prosti, fantoma nauca bâjbâind de la eu pâna la mine, târguind piei de sopârla prin treizeci si trei de ceruri, dupa înca o viata de carne. Pe drumul pâna la cosmar, moartea nascatoare de timp conjuga verbe în jurnalul intim al lumii întregi. Apoi alta viata de carne copiind visuri din acelasi jurnal. Si apoi alta; si alta...

Viciul reîncarnarii luat de la alti tovarasi de înmultire iepureasca, asteptându-si rândul în antecamera mortii, la judecata de apoi. „Pe cine nu lasi sa moara ... îl obisnuiesti prost!” pare ca spune Hieronimus Bosch cascând de plictiseala; Razbunarea nu-i arma prostului; este examenul de corijenta la istorie! Destul un idiot în Biblie! Uitarea se rezolva cu untura de peste; supararea, cu miere de vin, durerea cu pusca si inima rea cu sânge rece!

Oh!, numai de-as ajunge sa scuipe pe podelele suspendate de Ombilicul Lumii, chiar atunci când va lovi cu ciocanelul Lui de judecator suprem în masa, la a treia strigare dupa ce un anume domn îmbracat în negru – si a carui sotie se cam înghesuise cu servitorii la garderoba – licitase: „O mie de techini primesti?” ca sa spuna, „Oh, Pasa cât de darnic esti! Adjudecat! Ia-l cu tine, frate!” sa-i strig în fata: „Niciodata nu-ti voi fi un mort recunoscator!”